

Мрія далекая, мрія минулая

Леся Українка

Мрія далекая, мрія минулая
стала сю ніч надо мною,
мов якась постать похила,
знебулая над дорогою труною.

Мріє! та ж ми вже навек попрощалися,
гострим ножем розрізнилися,
в сні тільки часом на мить зустрічалися,
але і в сні не мирилися.

В нас не було ні розмови ворожої,
ні голосної образи,
та не було тії хвилики погожої,
щоб не принесла урази.

Крапля до краплі – гіркою отрутою
вщерть переповнилась чара...
Нащо те згадувать?
Тінню забутою хай промине тая хмара.

Мріє, не стій при мені жалібницею,
мов наряджаєш до гробу,
нащо ти встала з труни упирицею,
вдягнена в чорну жалобу?

За що мені ти журбою великою
очі і серце покрила?
Чи то за те, що гіркою осикою
мертвої я не прибила?

Чи то за те, що пісні найщиріші
я на прощання співала?
Чи то за те, що квітки найчистіші
на домовину поклала?

Чи то за те, що ніколи зневагою
я не тривожила тіні?

Може, за те, що з сумною одвагою
я не лягла в домовині?

Не докоряй мені, мріє загублена,
і не хились надо мною!
Мертва й похована ти, моя люблена,
он уже й хрест над тобою.

Кожна ураза тобі подарована,
мир нехай буде між нами.
Спи ж ти, піснями журби зачарована,
спи під моїми квітками.